

Svedočenje Munira Subašić

Munira Subašić, predsednica „Pokreta majki enklava Srebrenice i Žepe“.

„Ja sam u genocidu u Srebrenici izgubila dvadeset dva člana moje uže familije i možda preko stotinu šire. Prošle godine ukopala sam samo dvije male koščice mog sina Nermina koje su nađene u dvije masovne grobnice, dvadeset pet kilometara jedna od druge. I mislim da ja nisam takvo dijete rodila, da sam rodila i sa rukama i sa nogama i očima i glavom i sve. Nažalost, eto. Ali opet imam nišan među 6.500 njegovih drugova, komšija, prijatelja, pa sam nekako zadovoljna. Našla sam bar mali smiraj.“

Munira Subašić je govorila na Desetom forumu za tranzicionu pravdu u Beogradu, 15-16. novembra 2014. godine.

Munira Subašić: Čula sam dosta puta da se priča o pravdi, o povjerenju, o pomirenju. Nijednom nisam čula ni od koga da je neko govorio o odgovornosti i povjerenju. Mislim, na prostorima bivše Jugoslavije, najviše je potrebno povjerenje među ljudima. Znamo da je Haški tribunal osnovan 1993. godine, kako bi uradio tri stvari: priveo odgovorne, zaustavio zločin i uspostavio mir. Međutim, od toga nema ništa. Čula sam ovu mladu gospođicu [Jelena Subotić], baš sam je pažljivo slušala, kad je rekla da će ona braniti Haški tribunal. O Haškom tribunalu će na kraju njegovog mandata davati ocjenu žrtve — da li je prošao ili nije prošao. A može ga braniti ko god hoće, može govoriti šta god hoće, ali mi žrtve imamo pravo da kažemo da li je njihov mandat bio dobar. Na početku, Haški tribunal je radio dobro, dok se nije iscenirala smrt Slobodana Miloševića. Ja kao majka koja sam u genocidu u Srebrenici izgubila 22 člana uže familije i možda preko stotinu šire i koja sam prošle godine ukopala samo dvije male koščice mog sina Nermina koje su nađene u dvije masovne grobnice, 25 kilometara jedna od druge... I mislim da ja nisam takvo dijete rodila, da sam ga rodila i sa rukama i sa nogama i očima i glavom i sve. Nažalost, eto. Ali, opet, imam nišan među 6.500 njegovih drugova, komšija, prijatelja, pa sam nekako zadovoljna. Našla sam bar mali smiraj. REKOM jeste dobro da se priča, da se govori, da se ne zaboravi, ali mislim da se u REKOM-u moraju malo više žrtve uključiti. Nije samo — uradili smo izvještaj, došlo je do pomirenja, došlo je do ovoga. Mora REKOM raditi na povjerenju ljudi, običnih ljudi, političara, intelektualaca i svih drugih. To je ono što sam ja zapazila sad u ovome svemu. I mislim na kraju na oslobađajuće presude u našem sudu u Bosni i Hercegovini. Sud ratnih zločina u Bosni i Hercegovini koji je osnovan je takođe na početku radio dobro, ali sad, u posljednje vrijeme, više tamo ne sjede, nažalost, ja se izvinjavam jednom malom broju sudija i tužioca, sposobni nego podobni. Tamo politika stavlja naše sudije i naše tužioce. Tako da i za sud u Hagu možemo komotno mi žrtve genocida da kažemo da je politički sud. Oslobađanje generala, puštanje na slobodu Šešelja, jeste da je on bio njihova noćna mora i evo sad će biti noćna mora u Srbiji. Mislim, to je opet politika. Držati čovjeka ili zločinca 11 godina i ne presuditi mu. Moramo se svi kao obični ljudi zapitati šta je tamo, šta to opet nije dobro. Ja bih vas sve opet lijepo pozdravila. Ja sam htjela malo da otvorim da se govori malo više o povjerenju i o odgovornosti ljudi na prostorima bivše Jugoslavije. Hvala.

